

[Chr. Nielsen.]

til, hvad Københavns Kommune agter at ofre paa sit Sindssygevæsen i de kommende Aar. Der regner man med, at tiltrængte Moderniseringer ikke kan gøres for mindre end 30 Mill. Kr.

Naar jeg gør den højtærede Indenrigsminister opmærksom paa disse Forhold, er det, fordi jeg personlig har konstateret, at f. Eks. ved Nykøbing Sj. er saavel Bygninger som Areal meget forsømt. Der trænges i allerhøjeste Grad til en gennemgribende Reparation, ligesom de Værkstedforhold, der bydes de Patienter, som er beskæftiget ved Arbejdssterapi, er under al Kritik. Disse Forhold maa der raades Bod paa, og jeg henstiller, at man fra Ministeriets Side har Opmærksomheden henvendt paa dem.

Jeg kan ikke slutte uden at komme med en Henstilling mere til den højtærede Minister. Det angaar Statens Forhold til Københavns Kommune. Københavns Kommune har valgt at have sit eget Sindssygevæsen. Naar man taler med Lægecheferne inden for Statens Sindssygehospitaler, bliver det Gang paa Gang fremhævet, hvor værdifuldt det er, at Københavns Kommune har taget denne Stilling, fordi det er en Kendsgerning, at Københavns Kommunes Sindssygevæsen trods alle Mangler og meget, der kunde være bedre, ligger et Hestehoved foran Statens. Men det forekommer mig ikke rigtigt, at Staten er saa smaalig over for Københavns Kommune, som Tilfældet er. Man refunderede sidste Regnskabsaar Københavns Kommune 10 Kr. 11 Øre pr. Dag pr. Patient; Beløbet er for nylig blevet forhøjet til 10 Kr. 90 Øre, men Københavns Kommunes Udgifter pr. Dag ligger paa 14 Kr. 91 Øre. Naar man tager i Betragtning, at Københavns Kommune afholder alle Etableringsudgifter og nu gaar ind for et Moderniseringsprogram, der vil koste 30 Mill. Kr., saa finder jeg, det maa være rigtigt, at man fra Statens Side stiller sig noget mere forstaaende og økonomisk understøtter Københavns Kommunes Sindssygevæsen mere, end det hidtil har været Tilfældet.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for den faktiske Tilslutning, de har givet Lovforslaget. Jeg vil gerne føje nogle enkelte Ord til de Bemærkninger, som er fremført.

Jeg kan ganske give det ærede Medlem Hr. Henry Hansen Ret i, at den Grund, man har udpeget og forevist os ved Frederikshavn, med Hensyn til Naturskønhed er af meget høj Klasse. Paa den anden Side kan det jo ikke nægtes, at Frederikshavn ligger

lidt langt ude; og at der er Skov er naturligvis udmærket, men det kan heller ikke nægtes, at den Omstændighed, at Terrænet er saa kuperet, vanskeliggør Opførelsen af Hospitalet efter de Planer, som man har tænkt sig, det skulde opføres efter.

Jeg er ogsaa ganske enig med det ærede Medlem Hr. Henry Hansen i, at den Konklusion, som Udvalget — det sagkyndige Udvalg, der var nedsat — kom til, virker noget forunderlig, naar man i øvrigt har læst Udvalgets Betænkning igennem. Det synes, som om man her har draget en forkert Slutning af en i øvrigt rigtig Tankegang. Forholdet er faktisk det, at hvis man læser Betænkningen igennem fra første til sidste Side, faar man den Opfattelse, at det hele maa slutte med, at man anbefaler Brønderslev, men paa de sidste 4—5 Linier naar man til det Resultat, at det skal være Aalborg.

Der har fra flere Sider været talt om Pengene; jeg har dog ikke forstaaet det saadan, at der i og for sig var nogen, der veg tilbage for Beløbet. Men naturligvis, det er mange Penge, og jeg for min Part har under de mange Overvejelser, vi har haft i Ministeriet og i Direktoratet angaaende hele Sagen, ogsaa været inde paa dette. Men jeg maa sige, at efter at jeg engang efter Nytaar 1946 havde set Forholdene ovre i Viborg, var der egentlig ikke mere Tvivl i mit Sind. Man kan maaske sige, at det ærede Medlem Fru Lisbet Hindsgaul gav en drastisk Skildring af disse Forhold, men efter min Mening ingenlunde for drastisk; der kunde siges adskilligt mere, for ikke at sige adskilligt værre derom. Det er Forhold, som efter min Opfattelse er utaaelige, og som gør det utaaeligt for os, der hører hjemme paa denne Egn, at tænke paa, at det lige saa godt kan blive vore Paarørende, der kan blive undergivet disse Forhold. I alt Fald vil jeg sige for min Part, at jeg efter at have set disse Forhold absolut og ubetinget følte mig forpligtet til at møde frem med et Forslag, som kan afhjælpe Manglerne, og at jeg med Glæde ser hen til den Dag, da det materiale mæssigt bliver muligt at gennemføre de Arbejder, der her er Tale om.

Til det ærede Medlem Hr. Nielsen-Man har jeg ogsaa et Par Bemærkninger, ikke Bemærkninger i Modsætning til det, det ærede Medlem sagde, vel snarere sideløbende dermed. Det ærede Medlem, som for øvrigt ogsaa andre ærede Medlemmer, var inde paa Spørgsmaalet om Centralsygehusets Betydning, et Spørgsmaal, som har spillet en mere fremtrædende Rolle under Forhandlingerne i det andet høje Ting, og som jeg,